

Եկեք խնայել թույլը թողնում ու քննադրումներ...
Մարտի 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Պեկտեմբեր, 2019թ.
N 11 (117)

Հայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի 2009թ. հայտարար

Վասն քի մեզի մանուկ ծո ճնաւ,
մեզի որդի ծո քրոնեցաւ,
եւ իշխանութիւնք անոր ասին զքաջ
պիպի ԲՆՆԱՅ, ու անոր անունի պիպի Կոյսուի
Սփանջեի, Խորհրդակից, Հար Աստուած,
Յաւիտեան Կանոնութեան Հայր,
Խաղաղութեան Իշխան:

Եւանջի 9:6

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Պեդրեմբեր, 2019թ. № 11(117)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Դազարյան Ամանորյա ուղերձ 2020.....	1
«Բարի Լուրի» խմբագրակազմ Շնորհավոր Սուրբ Ծնունդ.....	2
Անհապաղ քա՛ց արա.....	4
Դուք չեք ուզում ինձ մոտ գալ, որ կյանք ունենաք.....	5
Պատմության հետքերով. Տալինյան շարժում.....	9
Մարթա Պեստիի վկայությունը.....	10
Կարո՞ղ եմ հրաշք գնել.....	14
Մանրապատումներ.....	16

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ քերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, մեղիքավորությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՄԱՆՈՐՅԱ ՈՒՂԵՐՉ 2020

Սիրելի՛ հավատացյալ ժողովուրդ, շուտով մուտք ենք գործում 2020թ. և նշելու ենք Քրիստոսի փառավոր Ծնունդը: Ամեն մեկս էլ որոշակի ակնկալիքներ ունենք Սուրբ Ծննդյան ու Նոր տարվա հետ կապված, և թող տա Աստված, որ այս տարի իրականանա այն ամենը, ինչի համար այսօր աղոթում ենք՝ մեր անձնական, ընտանեկան ու եկեղեցու արթնությունը: Բայց ամենը թող լինի ոչ թե մեր ուզածի պես, այլ՝ այնպես, ինչպես Տերն է ուզում:

Թող Տերն Իր Սուրբ Հոգով այցելի բոլոր այն ընտանիքները, որտեղ դժվարություններ ու նեղություններ կան, ու թող լուծվեն բոլոր խնդիրները, քանզի Տիրոջ մոտ անկարելի բան չկա: Տա Աստված, որ բուժվեն հիվանդները, վերանան դժվարությունները, մեծ օրհնություններ ու հրաշքներ լինեն, Սուրբ Հոգին հայտնապես գործի, ինչպես բոլոր դարերում գործել է:

Մեր եղբայրությունն աղոթում է, որ Տերը մշակներ հանի եկեղեցում, շատանան աղոթող եղբայրներն ու քույրերը, գործեն Տիրոջ պարգևները, ու մենք մեր աչքերով տեսնենք իսկական արթնությունը: Թող օրհնյալ լինի Քրիստոսի փառավոր Ծնունդը:

Սիրելիներ՛, շատ կարևոր է, որ եկեղեցու անդամների մեջ լինի անկեղծ սեր ու միաբանություն: Մենք՝ ավագ

եղբայրներս, հենց դրա համար ենք աղոթում, որ Տերն օրհնի եկեղեցու միաբանությունը, և բոլորս անկեղծությամբ պաշտենք Տիրոջը: Թո՛ղ այս տարին բոլորիս համար լինի անձնաքննության տարի, անկեղծաբանք Տիրոջ առջև, որպեսզի Տիրոջ շնորհքը գործի եկեղեցում. սա է իմ փափագը, նախանձավորությունը:

Եղբայրներ՛ ու քույրեր՛, շատ կարևոր է, որ բոլորս նախանձավոր լինենք Աստծու սրբությանը, Սուրբ Հոգին գործի եկեղեցում, սերը շատանա, գիտություն ունենանք, որպեսզի կարողանանք ամեն բան զանազանել, մինչև որ գա Քրիստոսի օրը, որում մենք կլինենք անկեղծ ու առանց գայթակղության, արդարության պտուղներով լցված՝ Աստծու փառքի ու գովեստի համար (Փիլ.1:10-11): Քանզի Աստված մեզ բարկության համար չորոշեց, հապա փրկություն ստանալու համար՝ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի ձեռքով (Ա Թես.5:9): Ուրեմն մեկզմեկ միխթարեցե՛ք և իրարու շինություն տվեք, խաղաղություն փնտրեք ու նրա ետևից գնացեք, քանի որ դուք լուստ որդիներ եք, ցերեկվա որդիներ, գիշերվանը չեք ու խավարինը չեք: Եվ թող այս նոր տարում Տերը մեր սրտերը Աստծու սիրուն ու Քրիստոսի համբերությանն ուղղի (Բ Թես.3:5): Ամեն:

Մամիկոն Ղազարյան

Ձեկբեմբեմ, 2019թ., ԾՆՆ (117)

ՇԵՆՈՐՀԱՎՈՐ ՍՈՒՐԲ ԾՆՈՒՆԴ

Ահա ես շուտով կու գամ. երանի՜ անոր որ կը պահէ այս գիրքին մարգարէութեան խօսքերը:

Հայտնություն 22:7

Սիրելի՛ ընթերցողներ, «Բարի Լուր» ամսագրի խմբագրությունը շնորհավորում է մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Սուրբ ու Հրաշափառ Ծննդյան առթիվ: Մաղթում ենք, որ այս նոր տարում ավելի ջանք անեք, լցվեք Սուրբ Հոգով ու ձեր ընտրությունն ու կոչումը հաստատեք, քանզի այսպես հնարավոր կլինի մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի հավիտենական թագավորությունը մտնել: Աստված մեզ ամենամեծ ու պատվական խոստումներ է տվել, որ Իր աստվածային բնությանը հաղորդ լինենք:

Սիրելիներ, Ողբ Երեմիայի 3:23-ում ասվում է, որ Տերը ոչ միայն ամեն տարի, այլև ամեն առավոտ մեզ համար նոր օրհնություններ ունի պահած, որ մենք չգիտենք: Եթե դու այսօր ընկճված ու հուսահատված ես, սպասի՛ր առավոտին, քանզի իրիկունը լաց կա, իսկ առավոտ՝ ուրախություն: Ուրեմն եկե՛ք հավատքով ընդունենք Տիրոջ օրհնությունները, հաղթական կյանք ապրենք և ուրախանանք Քրիստոսով, քանզի մեր Տիրոջ երկայնա-

մտությունը ևս մեկ տարի հնարավորություն տվեց, որ մենք մոտենանք Նրան: Նաև աղոթենք, որ Ավետարանի սերմերը տարածվեն աշխարհով մեկ սփռված մեր հայ ազգի մեջ: Հակոբոս 4:8-ում ասվում է. «Աստուծոյ մօտեցեք, ու անիկա ձեզի պիտի մօտենայ...»: Համոզված ենք, որ յուրաքանչյուր վայրկյանը, որ մենք ապրում ենք այս աշխարհում, Նրա ողորմության ու շնորհքի արդյունքն է: Մենք գոհանում ենք Աստծուց, որ Նրա շնորհքով այսօր ունենք ձրի փրկություն: Աստված Իր Որդի Հիսուս Քրիստոսով նվեր տվեց մեզ փրկությունը, որպեսզի ով հավատա՝ չկորսվի, այլ հավիտենական կյանք ունենա: «Քանզի մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ ձրի պարգևը՝ յաւիտենական կեանք՝ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով (Հռ.6:23): Կամ, ինչպես ասվում է Եփեսացիս 2:8-ում. «Վասն զի շնորհքով փրկուած էք դուք հաւատքի միջոցով, և այս ոչ թէ ձեզմէ է, հապա Աստուծոյ պարգևն է»:

Սիրելիներ, այս հրաշալի առիթով

ցանկանում ենք, որ այս նոր տարում՝ 2020թ.-ին, Քրիստոսի ծննդյան մեծ Ավետիսը թափանցի բոլոր նրանց սրտերը, ովքեր դեռ չեն հավատացել ու չեն ճաշակել փրկության քաղցրությունը, քանզի Նա ինձ և քեզ համար է ծնվել, որպեսզի իմ և քո մեղքերը վերցնի Իր վրա ու ազատի մեզ հավիտենական դատաստանից:

Տիտոս 2:11-ում ասվում է. «Քանզի Աստուծոյ փրկարար շնորհքը բոլոր մարդոց երեցաւ»: Աստված ուզում է, որ բոլոր մարդիկ, այդ թվում նաև դու և ես, փրկվենք ու ապրենք Քրիստոսի հետ հավիտյան:

Մաղթում ենք, որ նրանք, ովքեր արդեն ուխտ են արել Աստծու հետ, կարողանան ներել իրենց վիշտ պատճառողներին, օրհնել իրենց անիծողներին, բարի անել ամենքին, որպեսզի մեր երկնավոր Հոր որդիները լինենք: Սիրելիներ, մենք պետք է գիտենանք, որ մենք հենց սրա համար ենք կանչված, որ չարության փոխարեն չարություն չհատուցենք, նախատինքի փոխարեն նախատինք չհատուցենք.

այլ ընդհակառակն՝ օրհնենք, որպեսզի օրհնություն ժառանգենք:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, ուզում ենք նաև հորդորել ձեզ մեր սիրելի Պողոս առաքյալի խոսքերով. «Ուստի, իմ սիրելի եղբայրներս, հաստատ եղեք, անշարժ կեցեք և ամեն ատեն աւելցեք Տէրոջը գործին մեջ, գիտնալով որ ձեր աշխատութիւնը պարապ չէ Տէրոջմով» (Ա Կորնթ.15:58):

«Բարի Լուր» ամսագրի նպատակն է օգնել իր ընթերցողներին՝ հավատքի մեջ հաստատվելու և ավելի մտերմանալու Աստծու Խոսքի հետ, ուստի ևս մեկ անգամ հորդորում ենք՝ հաստատուն մնացեք, ուրախ եղեք ու գոհացե՛ք Աստծուց: Թող այս եկող տարում ավելի աճենք ու զորանանք Հիսուս Քրիստոսի շնորհքով, և Տերը Իրեն ճանաչելու հոտը մեր միջոցով հայտնի անի բոլորին: Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի շնորհքը մեր ամենքի հետ լինի: Ամեն:

«Բարի Լուր» ամսագրի
խմբագրակազմ

Չեկոբեժքեթ, 2019թ., ՅՆ 11 (117)

ԱՆՀԱՊԱՂ ԲԱ՛Ց ԱՐԱ

Եւ դուք այն մարդոց նման՝ որոնք իրենց տէրոջը կը սպասեն, թէ ե՛րբ պիտի դառնայ հարսնիքէն. որպէս զի երբ գայ և դուռը զարնէ, իսկոյն բանան անոր:

Ղուկաս 12:36

Արթուն լինել՝ նշանակում է սպասել սրտիդ դռան թակոցին, ու երբ որ Նա գա և թակի սրտիդ դուռը, լսես ու բացես այն Նրա առաջ. «...Խօսէ՛, Տէր, քանզի քու ծառադ մտիկ կ'ընէ» (Ա Թագ. 3:10):

Տերը օրվա ընթացքում մեզ այցելում է, առաջնորդում Իր հետ հաղորդակցվելու աղոթքի միջոցով, սակայն մենք կարող ենք տարվել մեր առօրյա հոգսերով՝ մտածելով, որ հետո, ավելի հարմար ժամանակ կաղոթենք. «Իմ պատմութեան համար եմ, զանիկա ի՞նչպէս հագնիմ. ոտքերս լուացեր եմ, զանոնք ի՞նչպէս աղտեղեմ...» (Երգ երգոց 5:3): Մի որոշ ժամանակ անց, ամեն դեպքում, Սուլամիթան բացում է դուռը, սակայն ավա՛ղ, սիրեկանին արդեն չի գտնում. «Ես իմ սիրեկանիս բացի, բայց իմ սիրեկանս քաշուեր գնացեր էր. երբ անիկա կ'իսուէր, իմ հոգիս նուաղեցաւ. զանիկա փնտռեցի, բայց չգտա, զանիկա կանչեցի, բայց ինձ պատասխան չտուաւ» (Երգ երգոց 5:6):

Ավարտեցի՞ր գործերդ, ազա՞տ ես, ժամանա՞կ ունես, սակայն Նա կար-

ծես արդեն չկա, չի արձագանքում, լուռ է ու անհաղորդ... սիրուիին ուշքի եկավ, սակայն արդյունքում սուգ, վերքեր, անհանգստություն ունեցավ. «Քաղաքին մէջ պտըտող պահապանները զիս գտան, զարկին, վիրաւորեցին զիս. պարսպի պահապանները քօղս վրայէս վերցուցին» (Երգ երգոց 5:7):

Ուրեմն. «Այսօր եթէ անոր ձայնին պիտի լսէք, ձեր սիրտերը մի խստացնէք...» (Եբր.3:15): Երբ Նա քեզ կանչում է, անհապաղ դուռը բաց արա, և կապրես Նրա հետ շփման և հաղորդակցման հրաշալի ժամանակ: Նա քեզ ոչ միայն կմխիթարի, այլև կբացի այն ճամփան, որը դու պետք է ընտրես. «Ահա ես դուռը կայներ եմ ու կը զարնեմ. եթէ մէկը իմ ձայնս լսէ ու դուռը բանայ, անոր քով պիտի մտնեմ ու անոր հետ ընթրիք պիտի ընեմ, ան ալ ինձի հետ» (Հայտն. 3:20):

ԴՈՒՔ ՉԵՔ ՈՒՉՈՒՄ ԻՆՉ ՄՈՏ ԳԱԼ, ՈՐ ԿՅԱՆՔ ՈՒՆԵՆԱՔ

Հովհաննոս 5:40

Անկեղծ ասած՝ ես երկար ժամանակ չեմ հասկացել այս խոսքերն ասելու նպատակը, մի՞թե մարդը չի ցանկանում Աստծուն գալ. չէ՞ որ Աստծուն գալուց մարդը միայն օգուտ է ունենում (Հիսուսը հիվանդներից բժշկում էր, սովածներին կերակրում էր, մեռելներին հարություն էր տալիս... չկար մեկը, որ Հիսուսին մոտենար և ողորմություն չգտներ): Ու ինքս իմ մեջ մտածում էի. «Կարո՞ղ է վրիպակ է», սակայն նույն վայրկյանին էլ ինքս ինձ հերքում էի. «Հնարավոր չէ: Աստծու Խոսքը ճշմարտություն է, այո է և ամեն»: Հետո եկա այն եզրահանգման, որ ես չեմ հասկանում, թե ինչու Հիսուսն ասաց այդ խոսքերը. «Եւ դուք չէք ուզեր ինձի գալ, որ կեանք ունենաք»: Հիմա Աստծու օգնությամբ փորձենք հասկանալ, թե ինչո՞ւ մարդը չի ուզում Աստծուն գալ: Հասկանալի է, որ բուն մեղքը, որը մարդու ներսում է, նույնպես չի թողնում, որ մարդը Աստծուն գա:

Մա հասկանալու համար վերադառնանք Ծննդոց գիրք, Եղեմի պարտեզ, որտեղ ամեն հրաշալիքները ստեղծված էին Ադամի համար: Աստված Ինքն Իր ստեղծած կենդանիներից չանվանակոչեց, այլ այդ

արտոնությունը Ադամին տվեց: Նա հաղորդակցվում էր Աստծու հետ:

Բայց Աստված մտահոգված էր Ադամի մենակությամբ, և նրան հարմար օգնական տվեց՝ Եվային: Թվում էր, թե ամեն ինչ հրաշալի է, ու Ադամը որևէ բանի կարիք չունի: Բայց նա Կենաց ծառից ուտելու և հավիտենական կյանք ունենալու փոխարեն կերավ բարու և չարի գիտության ծառից՝ մերժելով Աստծուն: Եթե մարդը չունի իր մեջ Աստծու կյանքը, նա չի կարող երջանիկ լինել թեկուզ դրախտի պայմաններում, ու նա պետք է մեղանչի՝ իմաստ փնտրելով իր կյանքի համար:

Մարդը մի բանով պետք է ապրի: Եթե մարդն աստվածային կյանքով չի ապրում, ապա պիտի ապրի մեղքի կյանքով: Դրա համար կարդանք Հովհաննոս Ավետարանի 3:19 խոսքը. «Եւ այս է դատապարտութիւնը, որ լոյսը աշխարհ եկաւ, ու մարդիկ խաւարը լոյսէն աւելի սիրեցին, քանզի իրենց գործերը չար էին»: Դատապարտությունն այն չէ, որ մարդը մեղքով է ծնվում կամ իր կյանքի ընթացքում մեղքեր է գործում: Մարդիկ դրա համար չեն դատվում: Մարդը դատվում է իր ընտրության համար, որ

Ձեկբեմբեթ, 2019թ., ՁՆ 11 (117)

լույսն աշխարհ եկավ, և մարդիկ խավարը լույսից ավելի սիրեցին (Հովհ. 3:19): Ընտրել Կենաց ծառը՝ նշանակում է գնալ դեպի Քրիստոսն ու ընտրել Նրան: Բայց ինչո՞ւ մարդը չի ուտում Կենաց ծառից՝ չի ընտրում Քրիստոսին. «Եւ դուք չէք ուզեր ինծի գալ, որ կեանք ունենաք»:

Եկե՛ք մի փոքր ավելի բացենք փակագծերը: Քանի դեռ մարդն Աստծուն լավ չի ճանաչում, նա Աստծու հետ հաղորդակցվելու կարիք ունի այնքանով, որքանով Աստված կբավարարի իր ցանկություններն ու պահանջները: Ադամն Աստծու հետ հաղորդակցվում էր արտաքինից՝ ինչ կարիք որ ունենում էր, Աստված հոգում էր: Օրինակ՝ Աստված տեսավ, որ Ադամը կարիք ունի օգնական կնոջ, Նա հոգաց այդ կարիքը ու տվեց կին:

Աշակերտները Հիսուսի հետ մտերիմ հաղորդակցություն ունեին, նրանք տեսնում էին այն բոլոր հրաշքները, որ Նա անում էր, նույնիսկ իրենք էին հրաշքներ գործում Հիսուսի տված զորությամբ: Բժշկում էին հիվանդներին, դևեր էին հանում: Սակայն Հիսուսը հանդիմանեց աշակերտներին ու ասաց. «Չէք գիտեր թե ի՞նչ հոգիի տեր եք դուք» Դուկ. 9:55: Մինչև աշակերտները վերստին ծնունդ չստացան՝ նրանք Տիրոջը չհասկացան: Նրանք Հիսուսի հետ շատ մտերիմ էին, սակայն երբ Հիսուսին ձերբակալեցին, նրանք նույնիսկ ուրացան ու փախան:

Պենտեկոստեի օրը, երբ Սուրբ Հոգին եկավ ու բնակվեց աշակերտների մեջ, աշակերտներն ունեցան ներքին

հաղորդակցություն Աստծու և Քրիստոսի հետ: Նրանք այդքան ժամանակ Հիսուսի հետ հաղորդակից էին, սակայն դա այն չէր, ինչն Աստված նախատեսել էր: Աստծուն հաճելի հաղորդակցությունը կատարվեց Պենտեկոստեի օրից հետո, երբ աշակերտները հոգով ճաշակեցին Տիրոջ ներկայությունը:

Երբ մարդն իր սրտի մեջ ընդունում է Աստծուն, նրա հոգու աշխարհում պաշտամունք ու երկրպագություն է կատարվում: Մարդը չի ուզում հրաժարվել հին կյանքից ու լիովին խոնարհվել Աստծուն, քանի որ նա չի ճանաչում Աստծուն: Մարդը հնազանդվում է Աստծուն այն ժամանակ, երբ ճանաչում է Նրան որպես սիրող ու հավատարիմ Աստված, որ իր Որդուն չխնայեց մարդկության փրկության համար:

Մարդու մեջ վախ կա, որ եթե ինքը հավատա Աստծուն ու գնա դեպի Աստված, արդյոք կկարողանա՞ ապրել ու իր կարիքները հոգալ այս կյանքում: Չէ՞ որ մարդը շատ կարիքներ ունի: Կհոգա՞ արդյոք Աստված իր

կարիքները, թե՞ ոչ: Կամ էլ կարող է մտածել, որ Աստծուն գալով՝ մտնում է մի մեծ բեռի տակ, որն ինքը երբեք չի կարող տանել: Մեղքը փակում է աստվածային լույսի ճանապարհը՝ թողնելով մարդուն կուրության մեջ: Կույրը չի տեսնում լույսը, ու դրա համար է, որ նա չի ուզում գալ Աստծուն:

Բայց Աստված ցանկանում է, որ մարդը հավատա Իր Խոսքին, մոտենա Իրեն ու կյանք ունենա: Ցանկանում է, որ Իր զավակները վերստին ծնունդ ստանան և Իր հետ մեկանան: Աստծու հետ արտաքին հաղորդակցություն ունենալով՝ մարդը չի կարող Աստծու հետ մեկանալ, մեկ հոգի լինել: Մարդու կյանքում շատ հրաշքներ կարող են կատարվել, նույնիսկ մահացած էլ լինի՝ Աստված կարող է հարություն տալ, բայց այդ հրաշքները չեն կարող մարդուն մեկացնել Աստծու հետ: Նա կմնա քաղցած ու ծարավ, չի կարողանա կշտացնել իր հոգու սովը կամ հագեցնել հոգու ծարավը: Եթե մարդը կենաց ծառից չուտի՝ սոված կմնա, կմնա նույն դատարկ ու բավարարություն չունեցող մարդը: Բուն մեղքը հենց սա՛ է, իսկ մնացածները հետևանք են այն բանի, որ այսօր Կենաց ծառից ուտելու հնարավորություն կա, բայց մարդը չի գնում այդ քայլին ու անում է այն, ինչ արեց իր նախահայր Ադամը:

Կարող է քո կյանքում եղեմական վիճակ է՝ ո՛չ ֆինանսական կարիք ունես, ո՛չ քո ընտանիքի որևէ անդամ հիվանդ է, ո՛չ էլ մի այլ խնդիր կա, բայց միևնույնն է, դու կմնաս կարիքավոր,

քո հոգին չի կշտանա, քանի դեռ դու չես գնում կենաց ծառից ուտելու:

Սիրելիներս, բուն մեղքը սա է: Մարդու մեջ կա՛մ պետք է Աստծու թագավորությունը լինի, կա՛մ մեղքի: Քանի դեռ Քրիստոսը չի թագավորում քո ներսում, դու սոված ու ծարավ ես: Քո հոգու դատարկությունն ուզում ես լցնել մեղքի տարբեր տեսակներով, քանի որ դու սննդի կարիք ունես: Հնարավոր չէ, որ մարդն առանց սննդի մնա: Նա պետք է մի բանից սնվի՝ կա՛մ Աստծու կյանքից, կա՛մ էլ մեղքի կյանքից: Այլ տարբերակ չկա:

Մեր ապրած կյանքը, մեր վարքագիծը խոսում է մեր ներսի բնության մասին: Եվ երբ մենք տեսնում ենք, որ մեղքեր ենք գործում, հասկանում ենք, որ մեղավոր մարդ ենք: Բայց Աստված ուզում է մեզ ավելի խորը բացել, որպեսզի մենք տեսնենք ու հասկանանք, որ թեկուզ ոչ մի տեսանելի մեղք չենք գործել, սակայն մենք մեղավոր մարդ ենք՝ Աստծուց հեռու ու կորսված, որովհետև մեր մեջ այդ մեղքի բնությունը հեռու է պահում մեզ Աստծուց: Ուրեմն, եթե մենք չենք սնվում Կենաց ծառից ու չենք հաղորդակցվում Հիսուսի հետ ներսից, մենք կյանք չունենք:

Ադամը կատարյալ մարդ էր, ոչ մի մեղք չէր գործում, ո՛չ կինը կար, ո՛չ էլ օձը, որ դրդեին նրան մեղք գործելու, սակայն նրա ներսը դատարկ էր, նա մենակ էր այդպիսի կատարյալ պայմաններում: Երբ Աստված իջնում էր և Ադամի հետ խոսում, Ադամը երջանիկ չէր, որովհետև Կենաց ծառից չէր կերել:

Ձեզի հետ խոսելով, 2019թ., օգոստոսի 11 (117)

Հիսուսի աշակերտները Նրա հետ էին, հրաշքներ էին անում, բայց նրանք էլ էին սոված, որովհետև իրար մեջ վիճում էին, թե իրենցից ո՞ր մեկն է մեծ, մինչև որ ճաշակեցին կյանքն ու Սուրբ Հոգով լցվեցին: Այլևս Հիսուսը ոչ թե նրանց կողքին էր, այլ նրանց մեջ էր: Իսկ Աստծուց սնվող մարդու համար ո՛չ պաշտոնն է կարևոր, ո՛չ հարստությունը, ո՛չ կոչումը, ո՛չ էլ անունը, նրա համար կարևորը Աստծու հետ մեկանալն է: Այդ պատճառով Հիսուսն ասաց. «Աղէկ է ձեզի եթէ ես երթամ. քանզի եթէ ես չերթամ, Միսիթարիչը ձեզի չի չգար. հապա եթէ երթամ, զանիկա ձեզի կը դրկեմ» Հովհ. 16:17: Հիսուսն ինչո՞ւ ասաց, թե՝ «ես գնամ», որովհետև եթե չգնար, Սուրբ Հոգին չէր գա նրանց մեջ բնակվելու: Ո՞րն էր ավելի մոտ հաղորդակցություն՝ իրենց հե՞տ, թե՞ իրենց մեջ... եթե հացը մեր ձեռքում լինի, մենք չենք կշտանա, բայց եթե ուտենք՝ կկշտանանք:

Հիսուսը ցանկանում է, որ մենք Իրեն հաղորդ լինենք ոչ թե արտաքինից, այլ ներքին հաղորդակցություն ունենանք ու ճաշակենք Նրան որպես մեր հոգու կերակուր:

Մենք գիտենք, որ եթե մարդը սնունդ չընդունի, կթուլանա և կմեռնի: Այդպես էլ հոգևոր կյանքով ապրելու համար մարդը պետք է հոգևոր սնունդ ստանա, որը երկնքից իջած խոսքն է («Ես եմ կենաց հացը»): Ինչքան ուզում ես Աստծուն տես, ինչքան ուզում է Աստված հրաշքներ ու բժշկություններ անի, միևնույնն է, Հոգին սոված է մնում: Մարդը պետք է ուտի այդ «հացը», լցվի այդ կյանքով, որ Հոգու

կյանքն ունենա: Սակայն մարդը, թեև այդ մասին նույնիսկ չբարձրաձայնի էլ, բոլորովին հասկանալի է, որ իր մտքում ասում է. «Տե՛ր Աստված, թող ես իմ կյանքով ապրեմ, բայց եթե փորձության մեջ ընկնեմ, կամ ինչ-որ կարիք ունենամ, այդ ժամանակ արի՛ ինձ օգնության»:

Աստված բոլորովին այլ բան է ցանկանում. Նա ուզում է թագավորել մեր հոգու աշխարհում, ուզում է, որ մենք լինենք Իր երկրպագուն ու մեկանանք Իր հետ: Միայն այդ ժամանակ է մարդն ասում. «Դու իմ Աստվածն ես: Ես Քեզ պիտի պաշտեմ ու երկրպագեմ իմ կյանքի բոլոր օրերում: Բժշկես թե չբժշկես, օգնես թե չօգնես՝ միևնույնն է, Դու իմ Աստվածն ես, և ես Քեզ պիտի երկրպագեմ»: Ա՛յ, հենց սա է ուզում Աստված՝ լինել մեր կյանքում, որպեսզի մենք էլ երջանիկ լինենք, այլ ոչ թե Ադամի նման, որ դրախտի պարտեզում էլ մենակ էր:

Ուրեմն, կարևորը մարդու ներքին կյանքն է, քանի որ ամեն բանից բավարարությունն ու գոհությունը Աստված է տալիս: Հիսուսն ասաց, որ եթե պնակի ներսը մաքրեն՝ դուրսը մաքուր կլինի: Փարիսեցիներն արտաքինապես իրենց ներկայացնում էին որպես հոգևոր մարդիկ, սակայն Տերը նրանց կոչեց ծեփած գերեզմաններ:

Անհնար է, որ մարդն ապրի Աստծու կյանքով և արտաքինից դա չերևա՝ նրա վարքից, խոսքերից ու գործերից: Թող մեր առաջնային մտահոգությունը լինի սա՝ արդյո՞ք մենք ապրում ենք Աստծու կյանքով, թե՞ ոչ:

Գազիկ եղբայր

ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ՀԵՏՔԵՐՈՎ

Տալլինյան շարժում

Տալլինյան արթնությունն սկսվել է 1970-ականների վերջում՝ Ֆինլանդիան բռնկած մեծ արթնությունից հետո, որում Աստված օգտագործել էր Նիլո Յուլիո-վայնենին:

Նիլոն տառապել է ստամոքսի քաղցկեղից, իսկ կինը՝ կոկորդի: Եվ ահա ամուսիններով ֆիննական մի անտառի մոտ տնակ են վարձում՝ ծոմապահության, աղոթքի և հավիտենությանը նախապատրաստվելու նպատակով: Արդյունքում նրանք բժշկվում են, իսկ Նիլոն, շրջելով ողջ Ֆինլանդիայով, վկայում է այդ մասին: Սկսվում է արթնության մեծ շարժում, որի ընթացքում հեռուստատեսությամբ հեռարձակվում են Սուրբ Հոգու գործությամբ համակված հավաքույթները: Այդ հաղորդումները դիտում են նաև Էստոնիայում:

Տալլինում Ռեյն Ուուեմոյսը և մի քանի հոգևոր եղբայրներ միասին աղոթում են, որ այդ արթնությունը մտնի նաև Էստոնիա: Այդ նախանձավորներից է լինում Ուդո Վեևոն և Ալեքսանդր Պոպովը: Եվ ահա, ֆինն Ավետարանի հավատքի անդամներից հաջողվում է գալ Էստոնիա՝ համատեղ հավաքույթներ անցկացնելու: Նրանց ակտիվորեն միանում են նաև Յանիս Օգոլինկիչը և Գունար Լակզդինշը՝ Լատվիայից: Տալլինի «Օլիվեսթե» աղոթքատանն ամիսը երկու անգամ մասնավոր ժողովներ են տեղի ունե-

նում, որոնց համար նույնպես ուրբաթ օրերին աղոթում են բարեխոսները: Այդ ժողովներում մարդիկ բժշկվում են քաղցկեղից, նետում են հեռակները: Սուրբ Հոգով համակված որոշ ծառայողներ արդեն իրենք են այցելում՝ Խորհրդային Միության այլ եկեղեցիներում ծառայելու: Տալլինցիների հետ հանդիպում են չգրանցված համայնքների մի շարք առաջնորդներ, մասնավորապես՝ ավագ եպիսկոպոս Նիկոլայ Կամինսկին: Դրա հետևանքով աղոթքի, հավատքի և հոգու այդ շարժումը տարածվում է նաև շատ չգրանցված եկեղեցիներում:

Բերդիչևոյի մոտ Բուխարե գյուղում աղոթքի ժամանակ բժշկվում է տարիներով կծկված Եվգենի Պոլիշչուկը, ընդ որում ներկաները լսում են Սուրբ Հոգու գործությամբ ապաքինվող ոսկորների ճաճառոցը և նրա աղաղակը. «Փառք Աստծուն»: Լուրը շտապ տարածվում է ողջ գյուղով մեկ և նրա շրջաններից դուրս: Ժենյան ինքն է սկսում շրջել շատ բնակավայրեր և պատմել իր հետ կատարվածի մասին:

...Մեր եկեղեցու շատ հին եղբայրներ ու քույրեր լսել են ժենյայի վկայությունը Երևանում:

Բժշկություններից և ազատագրություններից բացի տեղի են ունենում Սուրբ Հոգու այլ վառ դրսևորումներ:

Շուտով մտահոգվում են իշխանությունները, և արթնության կրակը սկսում է մարել:

Ձեկբեմբեթ, 2019թ., № 11 (117)

ՄԱՐԹԱ ՊԵՍՏԻԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Իմ քանկագին մայրը մեզ համար պարզև է եղել Տիրոջից: Նա մեզ դաստիարակում էր ոչ միայն Աստծու Խոսքով, այլ նաև իր ապրած կյանքով: Բանի՜քանի անգամներ տեսել եմ, թե ինչպես երկար աղոթքներից հետո փայլող դեմքով նա դուրս է գալիս իր սենյակից: Մենք լավ գիտեինք, որ նա մեզ համար աղոթում է, ու եթե այդ աղոթքները չլինեին, դժվար թե նրա զավակներն այսօր ծառայեին Աստծուն: Այդպիսի մայր ունենալը մեծ ողորմություն է Աստծու կողմից: Եվ այսօր ես շատ ուրախ եմ, որ կարող եմ ներկայացնել իմ մոր՝ Մարթա Իվանի Պեստիի վկայությունը: Նա մեզ լքեց 1971 թվականի օգոստոսի 8-ին:

Յաղո Նիկոլայի Պեստի

Հովհաննու ավետարանի 3-րդ գլխի 16-րդ խոսքում կարդում ենք. «Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ, որպես զի ամէն ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապալաւիտենական կեանք ունենայ»: Այս խոսքերը մեզ շատ ծանոթ են, բայց արդյո՞ք հավատում ենք այս խոսքերին: Հավատո՞ւմ ենք, որ Աստված իսկապես այդպես սիրեց ողջ աշխարհը, որ Նա բոլոր ազգերին հավասարապես է սիրում: Մի ժամանակ դա ինձ համար դժվար ըմբռնելի հասկացողություն էր: Մանուկ հասակից ես հաճախում էի կիրակնօրյա դպրոց: Մեր դպրոց այցելում էին տարբեր երկրներից եկած միսիոներներ: Ինձ միշտ հետաքրքրում էին այն երկրները, որտեղից նրանք գալիս էին: Ես մտածում էի. «Ինչքա՞ն կուզեի ես էլ դառնայի միսիոներ»:

Առաջին համաշխարհային պատերազմի սկիզբն էր՝ 1914թ., ես մի հրաշալի օր ապրեցի. Աստված ինձ վերստին ծնունդ պարգևեց: Ես իմացա, որ իմ բոլոր մեղքերը ներված են, և ես Նրա զավակն եմ: Ես հասկացա, որ երբ Աստված մեզ վերստին ծնունդ է պարգևում, ցանկանում է, որ մենք այդ բարի լուրը տարածենք նրանց, ովքեր չգիտեն այդ մասին: Հիշեցի մանկությանս երազանքը. «Գուցե Աստված կամենում է, որ ես էլ դառնամ միսիոներ և Իր խոսքը տանեմ այնպիսի ժողովուրդների, ովքեր չեն լսել Նրա մասին»: Այդ մտքից ներսս մեծ ուրախություն լցվեց: Ինչպես արդեն ասացի, դա տեղի ունեցավ առաջին համաշխարհային պատերազմի սկզբին, և ինձ միտք եկավ. «Գուցե Աստված կամենում է, որ ես գնամ Ռուսաստան»։ Այդ միտքն ինձ շատ էր վախեցնում: Չգիտես ինչու, ինձ

թվում էր, թե Ռուսաստանն անսահման մեծ ու սարսափելի երկիր է, այդ պատճառով աշխատում էի այդ միտքն ինձնից վանել:

1915թ. սկզբին Ռուսաստանից մեր եկեղեցի եկավ մի երիտասարդ միսիոներ: Նա պատմում էր այնտեղ կատարած իր աշխատանքի մասին: Ես տեսնում էի, որ նրա սիրտն այրվում է ռուս ժողովրդի նկատմամբ ունեցած սիրուց, և շատ հավանեցի նրա քարոզները: Որոշ ժամանակ անց ես անձամբ ծանոթացա այդ միսիոների հետ, և 1916թ. նա դարձավ իմ ամուսինը: Այդ ժամանակ ես հասկացա այն միտքը, որ Աստված այն ժամանակ դրել էր իմ սրտում: Եվ քանի որ ես վախենում էի միայնակ գնալ Ռուսաստան, ապա այժմ պետք է գնալի ամուսնուս հետ՝ Աստծու Խոսքը տարածելու:

1918թ., բոլշևիկյան հեղափոխության ամենաթեժ ժամանակը... մի օր ամուսինս տուն եկավ ու ասաց, որ մենք պետք է տեղափոխվենք Ռուսաստան, որովհետև զգում է, որ Աստված իրեն տանում է այնտեղ: Այդ ժամանակ մենք արդեն երեխա ունեինք, և ես տարակուսած ասացի. «Մենք ինչպե՞ս կարող ենք հիմա գնալ Ռուսաստան»: Երբ այդ մասին ամուսինս հայտնեց եկեղեցում, բոլորը դեմ էին այդ մտքին և ասում էին, որ դա Աստծուց չէ: Նրանք ասում էին, որ մեզ այնտեղ, միևնույնն է, թույլ չեն տալու քարոզել. «Կա՛ն ձեզ կգնդակահարեն, կա՛ն էլ այնտեղ սովից կմեռնենք»: Սակայն քանի որ ամուսինս համոզված

էր, որ դա Աստծու կամքն է, չսասանվեց Տիրոջ կամքը կատարելու որոշման մեջ:

Մենք հավաքեցինք մեր իրերն ու ճանապարհվեցինք Պետրոգրադ: Երբ տեղ հասանք՝ համոզվեցինք, որ մեր երկրում Ռուսաստանի մասին շրջող լուրերը չափազանցված չէին. սարսափելի սով էր, իսկ մարդկանց սպանում էին հենց փողոցներում: Սնունդը տրվում էր քարտային համակարգով: Մեր օրվա հացի չափաբաժինն ութ ֆունտ էր, իսկ երեխան ամսական ստանում էր երկու ձու և մեկ ֆունտ ձավարեղեն: Ես մի քանի անգամ չափել եմ մեր օրապահիկը. այն ոչ երկար էր, ոչ էլ հաստ իմ ցուցամատից: Այդ կտորը ես բաժանում էի երեք մասի՝ նախաճաշ, ճաշ և ընթրիք: Դա մեր ողջ սնունդն էր, ոչ մի այլ բան հնարավոր չէր գնել թեկուզ և շատ գումարով: Չատիկին մեզ տալիս էին երեք ֆունտ սառած կարտոֆիլ, դա մեր տոնական ընթրիքն էր:

Հասկանում եք, որ մեր երեխան չէր կարող ապրել այդ չափաբաժին սնունդով: Ես ու ամուսինս տառապում էինք՝ տեսնելով մեր սոված զավակին, սակայն ամուսինս շարունակում էր իր ծառայությունը եկեղեցում: Նա սարսափելի հոգնած գալիս էր տուն ու ինձ խնդրում, որ իրեն ուտելու ինչ-որ բան տամ, քանի որ ֆիզիկական ուժերը լքում էին նրան: Չնայած մարմնավոր դժվարություններին՝ Աստված առատորեն օրհնում էր մեզ հոգևոր օրհնություններով: Մեր հավաքույթներն անցնում էին լեփ-լեցուն դահլիճ-

Ձեկբեժբեթ, 2019թ., ՅՆ 11 (117)

ներում, ամուսինս հաճախ քարոզում էր հենց փողոցում: Շատերն էին այն ժամանակ իրենց սրտերը հանձնում Տիրոջը, սակայն իմ սիրտն անընդհատ տրտնջում էր Տիրոջ դեմ: Հաճախ գիշերները, երբ ամուսինս ու երեխասքնած էին լինում, ես գնում էի խոհանոց, ծնկի էի գալիս ու ասում. «Տե՛ր, մի՞թե այս երկրագնդի վրա չկա մի այլ վայր, որտեղ մենք կարող ենք Քո Խոսքը տարածել... ինչո՞ւ ենք մենք այստեղ: Ես ինչո՞ւ պետք է տեսնեմ սովից մեռնող իմ երեխային»: Ու ես միշտ լսում էի Նրա քնքուշ ձայնը. «Ես թողեցի իմ երկնային տունն ու եկա այս մեղավոր աշխարհ, որ փրկեմ քեզ՝ խեղճ մեղավորիդ, իսկ դու չե՞ս կամենում ուրիշներին պատմել այդ փրկության մասին, որ դու գտել ես»: Այդպես անցավ մի քանի ամիս, և մի օր ամուսինս ասաց. «Աստված կամենում է, որ մենք թողնենք Պետրոգրադն ու գնանք Ռուսաստանի հարավ՝ Ցարիցինո»: Մենք լսել էինք, որ այնտեղ սննդի խնդիրը լուծելն ավելի հեշտ է: Երբ այդ մասին խոսեցինք մեր եղբայրների ու քույրերի հետ, նրանք շատ տրտմեցին՝ կարծելով, թե մենք լքում ենք իրենց, սակայն նրանք հասկացան, որ մենք ուզում ենք փրկել մեր երեխայի կյանքը:

Այն ժամանակ մի օրենք էր գործում, որը թույլ չէր տալիս, որ որևէ մեկն առանց հատուկ թույլտվության հեռանա Պետրոգրադից: Այդպիսի թույլտվություն տրվում էր միայն կուսակցականներին ու հիվանդներին: Մենք չէինք համապատասխանում

այդ կարգավիճակներից և ոչ մեկին: Քաղաքից հեռանալու շանսերն անսահման չնչին էին, սակայն մենք հավատում էինք՝ եթե Աստծու կամքն է, որ մենք հեռանանք Պետրոգրադից, Նա անպայման կպատրաստի մեր ճամփան:

Աղոթքից հետո ամուսինս գնաց կոմիսարիատ, որտեղ տալիս էին այդ թույլտվությունները: Տեղ հասնելով՝ տեսնում է երկու երկար հերթ, որոնցից մեկը կուսակցության անդամների համար էր, իսկ մյուսը՝ հիվանդների: Այդ պահին նա չի կողմնորոշվում, թե որ հերթում կանգնի, մտքում աղոթում է ու խնդրում, որ Տերը ցույց տա, թե որտեղ կանգնի: Վերջապես նա հերթ է կանգնում կուսակցականների հետ: Երբ նրա հերթը հասնում է, ու նա մոտենում է թույլտվությունները տվող աղջկան, նրանից կուսակցական տոմս են պահանջում, ինչին ամուսինս պատասխանում է, որ ինքը կուսակցական չէ: Այդ ժամանակ աղջիկը գլուխը բարձրացնում է ու ասում. «Օ՛, հովիվ Պե՛ստի, ես ձեզ ճանաչում եմ, ձեր քարոզներն ինձ շատ են դուր գալիս: Ես կաշխատեմ անել ամեն բան, որ դուք ստանաք թույլտվություն»: Աղջիկը մտնում է հարևան սենյակ և այնտեղից դուրս է գալիս մի թուղթ ձեռքին, որտեղ գրված է լինում ճշմարտությունն այն մասին, որ մենք միսիոներներ ենք, և մեզ թույլատրվում է լքել Պետրոգրադը: Ամուսինս ուրախությամբ տուն վերադարձավ ու ինձ ցույց տվեց այն:

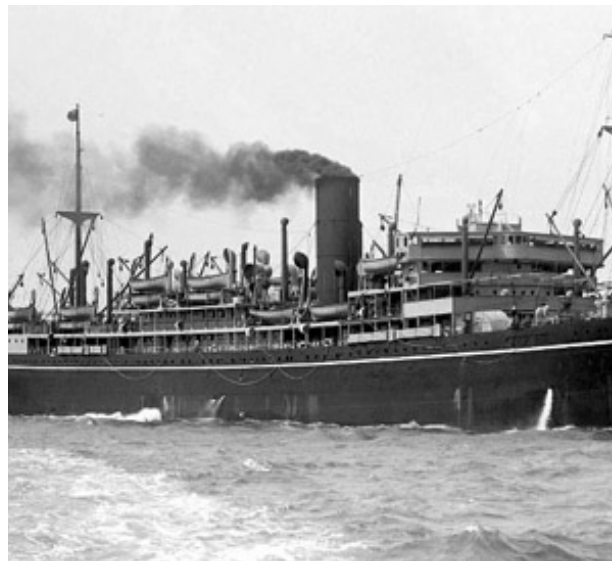
Մենք մի քանի օրում վաճառեցինք

մեր ողջ ունեցվածքը, հրաժեշտ տվեցինք մեր սիրելի քույրերին ու եղբայրներին և գնացինք կայարան: Մենք մեր ձեռքում ունեինք Պետրոգրադ-Նիժնի Նովգորոդ գնացքի երկրորդ կարգի կուպեի տոմս: Այդ կուպեում չորսի փոխարեն նստած էին քսաներկու հոգի: Գնացքը բերնեբերան լիքն էր Պետրոգրադի սովից փախչել ցանկացողներով: Այդպես հասանք Նիժնի Նովգորոդ, որտեղ իմացանք, որ մեր շոգենավը շարժվելու է հաջորդ օրը: Դեռ կայարանում մեզ ասացին, որ գիշերակացի տեղ գտնելն անհնար է, քանի որ քաղաքը լիքն է Պետրոգրադից փախչողներով: Այդ ժամանակ ես տեսա մի կնոջ, որը «Փրկության բանակի» համազգեստ էր հագել: Հետագայում մենք իմացանք, որ նա շվեդուհի է և այդ ծառայության վերջին աշխատողն է, որը հաջորդ օրը պիտի թողներ Ռուսաստանը: Սակայն Աստված նրան պահել էր մեզ համար, որովհետև նրա համազգեստից մենք իմացանք, որ նա հավատացյալ է:

Ամուսինս մոտեցավ այդ կնոջը և հարցրեց, թե նա կարո՞ղ է մեզ օգնել գիշերակացի հարցում: Այդ պահին շվեդուհու հետ զրուցող տղամարդը շուտ է գալիս ամուսնուս կողմը և հարցնում, թե ի՞նչ է նրա անունը: Երբ ամուսինս ներկայանում է, տղամարդը նրան ջերմ գրկում է ու ասում. «Թանկագին եղբայր Պետտի, վերջերս եմ ստացել ձեր գրականությունից ու երգարանը: Շատ էի ցանկանում անձամբ ծանոթանալ ձեզ հետ: Հիմա դուք այստեղ եք, դուք

պետք է իմ տանը գիշերեք: Ես ընչազուրկ մարդ եմ, սակայն ինչը որ իմն է՝ այն ձերն է»:

Երբ մտանք տուն՝ համոզվեցինք, որ նա իսկապես շատ աղքատ մարդ էր: Նրա տունը մի սենյակ էր ու մի փոքր խոհանոց: Մենյակում քնում էին ծնողները, իսկ խոհանոցում՝ մի նեղ մահճակալի վրա՝ ինքը: Նա իր մահճակալը տվեց մեզ, սակայն ո՛չ ես, ո՛չ էլ ամուսինս չկարողացանք այդ գիշեր քնել: Մենք երեխային պառկեցրինք և աղոթքներում գոհություն հայտնեցինք Տիրոջն այդ եղբոր համար, որովհետև նա ինչ որ ուներ՝ տվեց մեզ: Մենք չիմացանք, թե նա գիշերը որտեղ անցկացրեց, բայց առավոտյան եկավ, որպեսզի մեզ ճանապարհի:

Մենք նստեցինք գերբեռնված շոգենավը: Սովորական պայմաններում մեր ճամփորդությունը կտևեր երկու օր, սակայն այդ աննորմալ վիճակով մենք նավարկեցինք երկու շաբաթ, բայց այդպես էլ Յարիցին չհասանք:

Շարունակելի

Չեկոսլավի, 2019թ., № 11 (117)

Կ Ա Ր Ո ՞ Ղ Ե Մ Հ Ր Ա Շ Ք Գ Ն Ե Լ

Մի փոքրիկ մտնում է դեղատուն
և, ցույց տալով իր մոտ եղած
դրամները, հարցնում դեղագործին.

- Այս դրամներով կարո՞ղ եմ հրաշք
գնել:

Դեղագործը լսում է փոքրիկին ու
զարմացած հարցնում, թե ով է
պատվիրել իրեն «հրաշք» գնել:

Փոքրիկը պատասխանում է.

- Բժիշկն ասաց, որ մայրս միայն
հրաշքով կբժշկվի... Խնդրում եմ, օգ-
նի՛ր ինձ, իմ դրամները բավակա՞ն եմ:

Դեղագործն ասում է փոքրիկին.

- Երանի՛ թե այդ դեղը մոտս լինեք,
ես անվճար կտայի, որովհետև մայ-
րիկիդ շատ ես սիրում: Քո մայրիկի
դեղը միայն Քրիստոսի մոտ կա, գնա՛
եկեղեցի և դիմի՛ր Նրան, որովհետև
Հիսուս Քրիստոսը փոքրերին շատ է
սիրում ու կլսի քո խնդրանքը:

Փոքրիկը վազելով եկեղեցի է
մտնում, կանգնում խաչված Հիսուսի
պատկերի առջև ու ասում.

- Գիտեմ՝ խաչված ես, ցավերի մեջ
ես, ինձ լսելու ժամանակ չունես, բայց
դեղագործն ասաց, որ մայրիկիս
«հրաշք» դեղը մոտդ է: Մայրիկիս շատ
եմ սիրում, և իմ ունեցած դրամները
սրանք են, որ հավաքել էի հեծանիվ
գնելու համար... Վերցրո՛ւ սրանք, և
խոստանում եմ, որ կվերադառնամ ու
կօգնեմ քեզ խաչից իջնել, միայն թե
խնդրում եմ՝ արա՛գ տուր:

Փոքրիկը ոչ մի պատասխան չի
ստանում պատկերից և գոռալով
ասում է.

- Եթե չօգնես ինձ՝ կբողոքեմ քո
մայրիկին: Եթե դու էլ ինձ պես սիրում
ես քո մայրիկին՝ խնդրում եմ, շտապ
տո՛ւր դեղը, ես անպայման կվերա-
դառնամ քեզ օգնելու համար:

Քահանան լսում է փոքրիկի աղմ-
կոտ ձայնը, մոտենում է և ասում.

- Հիսուսն ամեն ինչ լսում է, կարիք
չկա գոռալու: Նա ինձ ուղարկեց, որ ես
քեզ հետ գամ մայրիկիդ մոտ: Տա՛ր ինձ
ծեր տուն:

Փոքրիկն ու քահանան քայլում են
դեպի տուն, ճանապարհին փոքրիկը
պատմում է եղելությունը՝ մոր հիվան-
դությունը, անկողին ընկնելը... Պատ-
մում է, թե ինչպես է բժիշկն ասել, որ
միայն հրաշքը կբուժի մայրիկին, իսկ
դեղագործն էլ ասել է, որ միայն

Հիսուսն ունի այդ դեղը:

Երբ տուն հասան, մոր սենյակը մտան, սակայն անկողինը դատարկ էր: Փոքրիկը ձայն տվեց մորը:

Այդ ժամանակ մայրը խոհանոցից դուրս եկավ, գրկեց փոքրիկին և ասաց.

- Բժիշկը եկավ ու ինձ բուժեց, հետո էլ բարև փոխանցեց քեզ ու ասաց, որ ինքն էլ է իր մայրիկին շատ սիրում: Որտեղի՞ց ես ճանաչում նրան:

Այդ ժամանակ քահանան միջամտեց նրանց խոսակցությանն ու փոքրիկին ասաց.

- Տեսա՞ր, Նա արեց այն, ինչ ուզում էիր, նույնիսկ մեզնից շուտ եկավ...

Ա Ղ Ո Թ Ք Ի Ո Ի Ժ Ը

«Ասոր համար կ'ըսես ձեզի, Ինչ բան որ աղօթքով կը խնդրեք, հաւատացեք թէ պիտի առնէք, և պիտի ըլլայ ձեզի» (Մարկոս 11:24):

«Յիսուս պատասխան տուաւ ու ըսաւ անոնց, Ճշմարիտ կ'ըսես ձեզի, Եթէ հաւատք ունենաք ու չերկմտիք, ոչ թէ միայն այդ թղթնիին եղածը պիտի ընէք, հապա նաև եթէ այս լեռանը ըսէք, Ելի՛ր, ու ծովը ինկիր, պիտի ըլլայ» (Մաթեոս 21:21-22):

«Միայն թէ հաւատքով թող խնդրէ ու չերկմտի. վասն զի ան որ երկմիտ է, ծովուն հողմակոծեալ ու սասանեալ ալիքներուն նման է» (Հակոբոս 1:6):

«Բանի մը համար հոգ մի ընէք. հապա ամէն բանի մէջ աղօթքով ու աղաչանքով, գոհութիւնով մէկտեղ, ձեր խնդրուածքը Աստուծոյ յայտնի ըլլայ» (Փիլիպեցիս 4:6):

Յեկեմէ՛ք, 2019թ., ՇՆ 11 (117)

Տնօրինի՛ր իսկական հարստությունդ

Մի երիտասարդ անդադար դժգոհում է իր կյանքից.

- Ինչո՞ւ եմ ես այսքան ձախողակ: Մյուսները մեքենաներ ունեն, բնակարաններ, լավ կրթություն, իսկ ես... Կյանքս կողքովս անցնում է ակնթարթի նման. չէ՞ որ դեռ այսքան երիտասարդ եմ և ուժով լի...

Մի անգամ նրա կողքով մի ծերունի է անցնում, լսում է երիտասարդի անդադրում տրտունջն ու դիմում նրան.

- Որդի՛ս, իսկ կցանկանա՞ս, որ մի քանի միլիոնի դիմաց ոտքդ կտրեն, կամ էլ, ասենք, ձեռքդ...

- Ո՛չ իհարկե, – զարմացած պատասխանում է երիտասարդը:

- Իսկ ի՞նչ կասես աչքիդ մասին... – շարունակում է ծերունին:

- Նույնիսկ տասը միլիոն էլ տան՝ ոչ մի դեպքում չեմ համաձայնի, – գայրանում է երիտասարդը:

Ծերունին ժպտում է.

- Տեսնո՞ւմ ես, դու ունես այն, ինչ չես գնի նույնիսկ տասը միլիոնով, իսկ դու շարունակ հառաչում ես ու բողոքում, թե դժբախտ ես ու ձախողակ:

Ուրեմն սովորի՛ր պատշաճ կերպով տնօրինել այն հարստությունը, որ քեզ շնորհված է:

Օճն ու սղոցը. առակ

Սղոցին ու վնասեց իրեն փոքր-ինչ: Օճն անմիջապես շրջվեց և կծեց իրեն վնասող սղոցին:

Երբ նա բարկությունից դրդված կծեց սղոցին, վնասեց նաև բերանը: Չհասկանալով, թե ինչ է իր հետ կատարվում (քանի որ մտածեց, թե սղոցը հարձակվել է իր վրա), նա որոշեց փաթաթվել սղոցի վրա, որպեսզի խեղդի դրան:

Օճն իր ամբողջ մարմնով սկսեց փաթաթվել սուր սղոցին ու ողջ ուժով սեղմել այն: Սղոցի սուր առամները պատճառ դարձան օճի սատկելու...

Երբ մենք շատ բուռն արձագանքում ենք բարկությանը և դատում ենք բոլոր նրանց, ովքեր մեզ այդ վիճակի մեջ են դրել, մենք առաջին հերթին մեզ ենք վնասում: Ավելի լավ է՝ կարևոր մի դաս քաղենք այս պատմությունից, որ երբեմն պետք է կյանքում կարողանալ որոշ իրավիճակներ և որոշ վիրավորանքներ մերժել, որպեսզի հետո կյանքը սղոցից չվնասվի:

ՍՈՒՐԲ ԾՆՈՒՆԴԸ ՆՐԱ ԽՈՍՏՄԱՆ ՄԱՍԻՆ Է

Առաջին Սուրբ Ծնունդը կեղծ ժպիտներով լի չէր: Այն մահի ու խավարի դեմ պատերազմի քայլ էր՝ ծրագրված Աստծու կողմից դեռևս աշխարհի ստեղծումից առաջ:

Հիսուսը եկավ, որեսգի մեզ գնի մեր վաստակած մահից, որպեսզի տա մեզ շնորհ՝ մոխրի փոխարեն, որին մենք արժանի էինք:

Սուրբ Ծնունդը մեզ հիշեցնելու համար է, որպեսզի հիշենք՝ այն նույն Աստվածը, որը խոստացել է գալ, մի օր անպայման կգա: Նա կվերադառնա՝ Իր փառքի կատարյալ լույսը մեզ վրա հավիտյան սփռելու համար:

Նա չի գալու ինչպես մանուկ մսուրի մեջ, այլ՝ որպես հաղթանակ տարած Արքա, որ մահն ու խավարը դրել է Իր ոտքերի տակ և բույլ կտա, որ Իր հաղթանակը կիսենք հավիտենության մեջ:

Սուրբ Ծնունդը իրական հույս է, ամենափրական ուրախությունը՝ խորը վշտի մեջ: Դա գեղեցկություն է, որ մենք տեսնում ենք արցունքների միջից:

Մենք սպասում ենք՝ երբեմն ցավերով լի, բայց մեր օգնությունը ճանապարհին է: Եվ այսպես, մենք միանում ենք Սուրբ Ծնունդի երգին: Երգ, որը Հովհաննեսը Հայտնության իր վերջին խոսքերում գրում է. «Եկ, Տե՛ր Հիսուս»:

Մեր Աստվածը, որ պահում է Իր խոստումները, անշուշտ, կպահի այս մեկը նույնպես:

Սթեֆեն Միլլեր

Սկզբից էր Բանը

Բանն Աստծու մոտ էր, Բանը Աստված էր,
Ո՛վ մարդ, ինչո՞ւ ես քեզ մի բան կարծում,
Ինքդ մի հողի փոշի վտարված՝
Վրան է տունդ, քշվում ես անդարձ:

Սին հպարտության շղարշով պատված՝
Վերևից ես արդ նայում անկասկած,
Թերություններիդ թե որ դու տեսնես,
Պիտի որ անվերջ գոջաս ու ողբաս:

Նայի՛ր վիճակիդ, նայի՛ր դու երկինք,
Տե՛ր Արարիչը թող որ քեզ գթա,
Որ հոգի դառնաս, փոշի չմնաս,
Քեզ վեր չդասես ու կորուստ գնաս:

Դու չես կարող քո հասակի վրա
Մի կանգուն գոնե ավելացնել,
Դու՝ ոչնչություն, մի քուռ հող էլ չես,
Խոնարհվի՛ր Աստծուն, որ բարձրացնի քեզ:

Մի՛ խորհիր երբեք, որ դու մի բան ես,
Բանը Աստված է, որ սիրում է քեզ,
Սիրի՛ր, մեծարի՛ր մեր Հիսուս Աստծուն,
Նրա շնորհով գնա՝ երկնից տուն:

Օ. Մարտիրոսյան